



**Република Србија**  
**Врховни касациони суд**  
**Рев2 663/2015**  
**25.11.2015. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиле А.Ћ. из К., коју заступа пуномоћник Р.Ј.1, адвокат из К., против туженог ДОО Ж. из К., кога заступа пуномоћник Р.Ј.2, адвокат из К., ради накнаде штете због губитка зараде и ренте, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1310/14 од 19. новембра 2014. године, у седници већа одржаној 25.11.2015. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1310/14 од 19. новембра 2014. године у ставу првом и у погледу одлуке о трошковима и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Сомбору-Судска јединица у Кули П1 536/12 од 19. новембра 2013. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је на име накнаде материјалне штете, изгубљене зараде за период од септембра 2009. године па закључно са новембром 2013. године досуђен укупни износ од 347.853,97 динара са месечним сумама ближе опредељеним у том делу изреке и да јој на име ренте плаћа месечно 7.421,23 динара почев од 01.12.2013. године па док за то трају законски услови.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена пресуда у том делу и тужбени захтев је одбијен уз обавезу тужиле да туженом на име трошкова спора исплати 61.627,14 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

Тужила (запослена код туженог) је 15.05.2007. године претрпела тешку телесну повреду. У посебној парници која је правноснажно окончана пресудом П-4-П1. 226/10 усвојен је делимично њен тужбени захтев ради накнаде нематеријалне штете и у тој парници је питање одговорности туженог дефинитивно расправљено. Као резултат претрпљене телесне повреде код ње је

наступило смањење радне способности за 30%. Првостепени суд јој је за период од 2009-2013. године досудио накнаду штете због губитка у заради, а од момента првостепеног пресуђења, па убудуће ренту због губитка зараде.

Преиначујући првостепену пресуду другостепени суд сматра да тужиља нема право на накнаду за оба вида штете јер током поступка "није предлагала доказе на околност да је након престанка радног односа код туженог имала могућност за ново запослење нити доказе да је за њу умањена радна способност спречила у заснивању радног односа. Сама околност да је радна способност тужиље умањена за 30% није довољан основ за остварење права на накнаду у облику новчане ренте".

Становиште другостепеног суда није правилно.

Запослена је претрпела повреду на раду и послодавац је дужан да јој накнади штету у складу са законом (ЗОО) по члану 164. Закона о раду.

Накнада штете за изосталу зараду, док траје лечење и одсуство са рада одређује се према висини негативне разлике између накнаде зараде за време привремене неспособности за рад и зараде и других личних примања која би запослени остварио да је у том периоду радио. По престанку радног односа код туженог, накнада се равна према висини негативне разлике између зараде односно других личних примања које запослени остварује ако ради код другог послодавца (или не остварује уопште) и зараде односно других личних примања које би остварио да до повреде или професионалне болести није дошло. Штета је сукцесивна и зато се доспела штета отклања једнократном накнадом, а будућа рентом (чл. 195. у вези члана 188. ЗОО). Материјална штета се не изједначава са процентом губитка радне способности.

Питање основа одговорности расправљано је ранијом правноснажном судском одлуком.

Тужиља није дужна да доказује (на њој не лежи терет доказивања) да је после престанка радног односа по вољи послодавца – туженог имала могућност за ново запослење. Терет доказивања да се тужиља са преосталом радном способношћу могла запослити лежи на послодавцу, јер је он штету проузроковао.

Није било услова за преиначење пресуде јер другостепени суд због погрешног правног става није оценио жалбене наводе у погледу висине досуђене накнаде материјалне штете.

На основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа  
судија  
Предраг Трифуновић,с.р.**